

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

»Danica« izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 7 kron, za pol leta 3 krone 50 vinarjev, za četrť leta 2 kroni. V tiskarni sprejemana za celo leto 6 kron, za 1/2 leta 3 krone, za 1/4 leta 1 krono 50 vinarjev, ako bi bil petek praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj LIII.

V Ljubljani, 16. marcija 1900

List II.

Quo vadis — Kam hitiš?

Nad Apenine strme solnce se vzdiguje,
in z žarki zlatimi ozračje napolnuje,
zlato okvirja čarobno ravan.

Ko dragi kameni blišči se rosno cvetje,
iz palmovih gozdov doni veselo petje,
priroda se budi, pozdravlja dan krasan.

Iz Rima čez ravan koraka starec boren,
ne mari za prirodo in za kras nje vzoren,
v nebo nad njim le vhaža trudno mu oko.

Globoka žalost mu pokriva lica bleđa,
odsév bolesti te, ki srce mu razjeda,
Srce razjeda mu in trudi mu telo.

Na njem ni biserov, kraljevega škrlata,
in sive glave ne krasi mu krona zlata,
na begu ne sledi mu silna moč vojska.

In vender večji je, ko kralji veličastni,
mogočnejši je, ko tirani so oblastni,
to sveti Peter zmagovalec je sveta.

Gorečo Neron hotel videti je Trojo,
zato zažgal je Rim, — stolnico svojo,
in zdaj — grčečo da pomiril bi druhal,

obljubil „panem et circenses“ jim je dati;
saj v shrambah žita je zadosti, ni se bati.
A kdo potrebnih žrtev bo število dal? —

Ko ljubica pod grmom tiho se razcveta,
tako je rastla, širila se cerkev sveta;
izdajal jo poganom vonj je le budán.

In vender, kot zločin da samo je kristjanstvo,
besneli proti njej so carje in poganstvo,
v potokih kri je sveta tekla dan na dan.

In Peter? — Mar zapustil zdaj je verno čredo,
mar strahom gledal je mučencev lice bleđo,
mar strašna bi mu bila mučeniška smrt? —

Ne! Vslíšal je le svoje črede prošnjo vneto,
da kot pastir naj štedil bi si glavo sveto,
da svete vere cvet prezgodaj bi ne bil zatrt.

Zato koraka starec ob jutranji zori,
po cesti apijski k albanski strmi gori,
da skril bi ga sovragom svete vere tihi log.

Pa — kaj se ustavlja, kaj že noga omaguje,
mar kratka pot mu stare že moči zmaguje? —
Glej! zgrudil se je v cestni prah — o starček vbog!

A čuj! Kaj pravi, kaj mu vre iz ust drhčočih?
„Gospod kam greš“, kam Upanje sirot trpečih,
ko v Rimu divja zver nad Tvojimi besni? —

Kot sladke da nebeške sliši melodije,
kot angeljskih glasov ubrane harmonije,
poznani glas na starčkovu uho doni:

Za tebe Simon-Peter v Rim hitim umreti,
Ko za me črede se pastir boji trpeti.
Mar misliš, črv da zmagal bo Boga? — —

Spet Peter k čredi v Rim nazaj krepko koraka,
kjer glavo cerkvi mučna smrt na križu čaka, —
Srčan za Krista Peter tam življenje da.

o. Dragomil.

Cerkve in zvonovi v dekaniji Kranj.

II.

Crkljè.

(Dalje.)

Podružnice.

7. Láhoviše.

Cerkev je postavljena v čast sv. Florijanu.
Rojen po sporočilu v sedanjem trgu Zeislmayer,
na spodnjem Avstrijskem, je bil sv. Florijan vojaški

poveljnik v rimski armada. Zvestega pristaša krščanske vere so ob času preganjanja peljali na most, privezali mu kamen na vrat in ga vrgli v vodo Anizo (Enns). To se je zgodilo poleg Lavreaka, glavnega mesta takratnega Norika (sedaj Lorch v gorenji Avstriji) krog l. 300. Poljski kralj Kazimir je dobil nekaj svetinj sv. Florijana in od tega časa (1183) ga časte Poljaki kot deželnega patrona. Sicer je pa tako zelo razširjeno njegovo češčenje, da ga ima vsaka družina za pomočnika zoper ogenj. Na marsikateri hiši vidimo svetnikovo podobo in v dan godu 4 majnika se vrše na več krajih obljubljene procesije. Ondi, kjer so pokopali vtopljenega mučenca, se vzdiguje sedaj ponosna cerkev sv. Florijana, kateri je prizidan glasovit, najstarejši avstrijski samostan kanonikov avguštincev, dve uri pešhoda proti jugo-vzhodu od Linca.

Svetišče lahoviške podružnice so zidali leta 1642, ko je pastiroval v Crkljäh župnik Matija Brecelj, ladijo pa 1698, ko je vladal župnijo Matija Vidmar. Obe letnici sta ohranjeni na ploščah, vzdanih v zunanji cerkveni steni. Prenovljeno cerkev je blagoslovil 14. septembra 1830 kranjski dekan Avguštin Sluga. Veliki oltar napravil in sv. Florijana naslikal podobar Jurij Tavčar leta 1881, stranska oltarja sv. Družine in sv. Uršule nova leta 1835, križev pot Laverjev. Soseska ima lastnega dušnega pastirja, ki namestuje župnijsko duhovščino. Prvi je znan Mihael Sajevec, bivajoč tu od 1760 do 1778. Cerkev obdaja pokopališče, katero so zgradili ob času kolere leta 1855. Bolezen je tako hudo razsajala, da so imeli meseca septembra omenjenega leta v župniji 88 mrličev.

Vse tri zvonove je vlił Anton Samassa leta 1858. Premer jim je 125 : 100 : 86 cm, glasovi es—g—hes = 1, 3, 5, teža pa 1824, 975 in 554 funtov. Napisi so kratki in dobri.

Veliki s podobami: Križ, žalostna Mati božja, sv. Florijan ČAST BOGU NA VIŠAVI.

Srednji: Križ, sv. Josip, sv. Florijan. MIR NA ZEMLJI LJUDEM SVETE VOLJE.

Mali: Križ, Mati božja, sv. Ivan od Križa. MRTVIM VEČNO IZVELICANJE.

8. Šmartin.

Soseskin varuh je sv. Martin, kateremu so naši pradedi zgradili veliko cerkva na Kranjskem.

Skoro bi verjeli, da je hodil ta znameniti mož kedaj po naši deželi. Rojen v Sobotici (Steinamanger) na sedanjem Ogrskem pride v mladih letih v Galijo, kjer služi kot dičen konjik rimskega cesarja Konštancija in Julijana. Tu ga spozna sloveči škof Hilarij, poučuje ga v sv. veri in pripravlja za mašniški stan Martina obide želja, da bi videl še enkrat svoje stariše in je pridobil krščanstvu. Odpravi se torej v svojo domovino in potuje bržkone po takratni cesti skozi Mediolan (Milan), Akvilejo (Oglej), Emono (Ljubljano), Celejo (Celje) in Petovium (Ptuj). Da je na različnih krajih, kjer ga je peljala pot mimo,

oznanoval tudi sv. vero, smemo trditi za gotovo. Od doma se vrne v Galijo, postane škof v Toursu, kjer umrje leta 397. Na ta način bi bil šel trikrat skozi naše kraje in iz tega si lahko tolmačimo, zakaj je tako znan med Slovenci.

Pravijo, da je stala cerkev sv. Martina že v 9. ali celo 8. stoletju in da bi bila starejša kakor župnijska. Mogoče; najstarejše cerkve imajo šestokrat sv. Petra, večkrat tudi sv. Martina za patrona. Ker manjka zanesljivih prič, ne da se trditev niti ovreči niti dokazati, sama ljudska govorica pa ne zadostuje za resnico. — Sredi 16. veka so imeli šmartinsko podružnico krivoverci v svoji oblasti. Temu se ni čuditi, ker je načeloval takrat župniji mož, ki je bil — da ne rabimo bolj strogega izraza — sam prijazen novi veri. Porojen iz plemenite rodovine Lichtenberg-Tufstein župnikoval je Kristof Schwab v Crkljäh skoro 50 let (1546—1595). Ne moremo reči, da je naravnost podpiral shode drugovercev, a lahko bi jim bil stavil vsaj zapreke, ako drugega ni mogel storiti. Znano je tudi, da so mu svetovalci bližnjega Kranja, večinoma luterani, zastavili mestne beneficije l. 1578. Velesalska prednica Katarina Herič, oziroma samostan ga je kot patron opominjal njegovih dolžnosti in naposled tudi naravnost oviral v njegovem delovanju. Pa v čast bodi povedano, da je Schwab spoznal svojo zmoto ter se oklenil zopet katoliške vere. — Sv. Martinu so večkrat popravljali domovanje, zadnjič prezidano je blagoslovil kameniški župnik Maksimilijan Leopold Rasp 10. septembra 1742. Cerkev je zidana v renesanškem slogu in poleg sv. Ivan Krstnika na Zgornjem Brniku — največja podružnica v župniji. V velikem oltarju sv. Martin, v stranskih dveh sv. Jurij in sv. Hjeronim.

Iz lepo sezidanega stolpa se glasé trije zvonovi, o katerih ni veliko poročati. Vglašeni v d-dur trizvoku (d—fis—a = 1, 3, 5) merijo skozi krilo 130 : 105 : 90 cm. Dobili so jih iz livarne Alberta Samassa leta 1898. Na velikem podoba sv. Martina, na srednjem sv. Josipa, na malem sv. Jurija. Na vseh treh napis: ANTONIUS GOLOBIC, PAROCHUS.

9. Možánica.

Na raztegnjeni višini, za katero se vije samotna kokrška dolina, stoluje bela cerkvica. Poznajo jo daleč okoli, ker se vidi tako lepo z ravnine navzgor. To je sv. Nikolaj na Možánici (693 m), ki gleda proti severu na precej višjega sosesa sv. Jakoba (964 m) v pred dvorski župniji. O sv. Nikolaju smo izpregovorili nekoliko več pri podružnici Dvorje, zavetnik je torej v dveh cerkvah ene župnije. Crkljanska duhovščina mora hoditi skozi velesalsko in šent-

jursko župnijo, da dospe v dveh urah na Možanico. Domači prebivalci pa zahajajo menda največkrat v Predvor ali v Viševke k službi božji, kamor imajo najbližje; tudi v Kokro pride časih kdo pogledat. — Sv. Nikolaj prebiva že od davnih časov na tem gorskem sedlu. Kedaj so mu postavili prvotni dom, nam je neznano, ker se cerkev določno omenja še le leta 1653. Takrat je bila zelo majhna, menda štiri sežnje (7.60 m) dolga in dva (3.80 m) široka, zato so na njenem mestu pozidali leta 1871 novo, prijazno in svetlo hišo božjo. V stranskem oltarju častí frankovsko kraljico sv. Radegundo, ki se je podala v samostan in posvetni blišč zamenjala s priprosto samostansko obleko († 587). Velesalske dominikanke so jo častile kot vzor redovnega življenja. Zato so jej sezidale v bližnji Srednji Vasi (župnija Šentjurij) cerkev, na Možanici pa jej postavile v spominj oltarček, kjer se je opravljala vsako leto v dan njenega godu 13. avgusta sv. maša.

Ob zidanju nove cerkve so prenovili leta 1871 tudi stolp v katerem visijo trije zvonovi s premerom 100:85:62 cm. Pojó v gismol trizvoku z glasovi gis—h—dis = 1 3 5. Vsak je drugega zvonarja, manjša dva sta precej stara.

Veliki nosi letnico 1849 tehtajoč deset stotov, vlit v zvonarni Antona Samassa, okrašen s podobami: Križ, Marija z Jezusom, sv. Nikolaj.

Srednji se je glasil nekedaj v Crkljah pri župniški cerkvi. Ko dobe ondi leta 1877 novo zvonilo spominja se oddaljenega sv. Nikolaja ter mu poklonijo ta zvon, ki ima sedem stotov. Ako se ne pripeti kaka nesreča, dočkal bode 1913 dvestoletnico svojega rojstva; dobili so ga namreč v letu Gospodovem 1713 od celjskega zvonarja Konrada Schneider. Križ, Marija kraljica, sv. Ivan Krstnik, sv. Florijan, SANCTA MARIA, MATER DEI, ORA PRO NOBIS. (Sv. Marija, mati božja, prosí za nas)

Tretji je ljubljanskega zvonarja Benedikta Huetterer 1750 Teža 250 funtov. Križ, spreobrnjenje sv. Pavla. Po zadnji podobi soditi je pel ta zvon kedaj v Mavčičah. (?)

10. Pešáta.

Podružnica sv. Marije Magdalene je bila nekedaj podložna redu Ivanitov, ker je pripadala župniji sv. Petra v Komendi.

O svetnici glej Rupa, stran 17. O Ivanitih omenjamo sledeče: Red ima svoj začetek še v času pred križarskimi vojskami. Že 1048 je bila v Jeruzalemu hiša s kapelo sv. Ivana Krstnika. Tu so dobivali romarji gostoljuben sprejem. Družba strežnikov se je razvila polagoma v cerkveni red z imenom bratje sv. Ivan Krstnika. Njihov glavni namen je bil: gostoljubnost in postrežba bolnikom. Leta 1118 so sprejeli poleg tega še nalogo, naj se borijo v viteškem (pravičnem, ne roparskem) boju zoper nevernike. Toda umakniti so se morali Turkom iz sv. dežele. Najprej se ustanove na otoku Rod v egejskem morju, pozneje

se preselijo na Malto med Sicilijo in Afriko. Odtod njihovo trojno ime: Ivaniti, Rodezi, Maltezi. Nosili so črn plašč z belim križem.

Malteški red je ostarelo cerkev na Pešati prenovil leta 1738, posvetil pa jo nekaj let pozneje knez-nadškof Karol Mihael grof Attems (1752), ko je župnikoval v Komendi magister Peter Pavel Glavár. O omenjenem posvečevanju poroča plošča, vzidana na listni strani svetišča. — Vsled odloka cesarja Josipa II., da se oddaljene vasi združijo z bližnjimi duhovnjami, odvzeli so leta 1788 Pešato komendski župniji ter jo izročili crkljanski. Ljudje niso nasprotovali, ker imajo sedaj v župnijsko cerkev veliko bližje, kakor poprej v poldrugo uro oddaljeno Komendo. Toda neimovitim Peščanom je ostala še nadalje pravica do bolnišnice, katero je ustanovil Glavar v Komendi. — S cerkvijo je bil posvečen leta 1752 tudi veliki oltar sv. Marije Magdalene. Stranska oltarja Matere božje in sv. Mateja je naredil podobar M. Peternel iz Selec (1865).

Trije zvonovi s premerom 126:88:74 cm pojó v kvartsektakordu z glasovi e—a—c = 1 4 6. Srednji ima z ozirom na veliki zvon premajhno težo, ali z drugimi besedami: Veliki je glede srednjega pretežak. Prevelik razloček v teži vpliva tudi na prevlako oddaljenost glasov. To razliko zahteva kvartsektakord, zato ni priporočati.

Veliki iz zvonarne Alb Samassove leta 1874. Križ angelj varuh, sveta Marija Magdalena. Teža 1942 funtov.

Srednji s podobami: Križ, sv. Ivan Krstnik, sv. Družina, sv. Marija Magdalena. Ob klobuku: VIN-CENZ GOLLNER GOSS MICH IN KLAGENFURT ANNO 1829. Teža 652 funtov.

Mali istega zvonarja in istega leta (1874) kakor veliki Križ, Marija brezmadežna, sv. Josip. Teža 432 funtov.

11. Štefanja Gora.

Ime nam pove, da časti soseska sv. Štefana kot svojega zaščitnika.

Sv. Štefan je bil izmed onih sedmerih dijakonov, katere so odbrali apostoli, da naj oskrbujejo skupno cerkveno premoženje in podpirajo reveže. Radi njegove gorečnosti v krščanski veri so ga sovražili Judje in zunaj jeruzalemskega mesta pobili s kamenjem. Postal je v mladeniških letih prva žrtev za svoje sv. prepričanja, odtod častni naslov: prvi mučenec (protomartyr). Neštete množice so si po njegovem izgledu z junaško smrtjo zaslužile palmo mučenstva.

V starih listinah beremo, da so imeli Štefanci cerkev že leta 1228. Krog 1650 so jo prezidali, toda dne 21. julija 1804 udari strela vanjo, da je pogorela. Precej drugo leto so postavili novo sedanjo, katero je blagoslovil župnik Mihael Grošelj leta 1806. V velikem oltarju sv. Štefan, v stranskih dveh sv. Florijan in sv.

Jedrt. — Izza časa verskih homatij so si pridobili Štefanci dobro ime vnetih katoličanov. Šli so menda v Ljubljano in raz leco vrgli predikanta Jurija Kobilo. — Knezsko Anton Alojzij Wolf je hotel odlikovati podružnico sv. Štefana s tem, da bi jo povzdignil v župnijsko cerkev z vasmí: Štefanja Gora, Možanica, Stiška Vas in sv. Ambrož. To bi bila lepa hribovska župnija s krasno lego. Toda ljudje niso imeli poguma, da bi bili skupaj spravili svoto, potrebno za ustanovo samostojne duhovnije. Zato so se skotu lepo zahvalili za naklonjenosti s prevdano opomnjo, da si ne želé lastnega dušnega pastirja, ker so popolno zadovoljni s crkljanskimi „gospodi“.

V zvoniku, ki je sezidan nad žagradom, so trije zvonovi s premerom 90:78:77 cm in z glasuvi a—hes—c = 1, 2, 3. Te številke kažejo, da je zvonilo melodiško, le škoda, da se nahaja polton mesto celega tona.

Veliki vlit leta 1740, zvonar Josip Samassa. Križ Marija kraljica sv. Štefan. S. STEPHANE ORA PRO NOBIS. (Sv. Štefan prosi za nas).

Srednji iz leta 1827, zvonar Ant. Samassa. Križ, sv. Peter, sv. Anton Padovan.

Mali iz leta 1736, zvonar Jos. Samassa. Kinča ga šestero podob: Križ, Marija z Jezusom, sv. Štefan, sv. Lavrencij sv. Florijan, sv. Rok.

12. Stiška Vas.

Stara cerkvena sv. Križa v Stiški Vasi je bila nekoliko proč od sedanje; pozna se še prostor, kjer je stala. Podrli so jo leta 1751 in na višjem kraju sezidali novo, katero je blagoslovil župnik Jurij Fabijan 2. oktobra 1752. Po ljudski pravljici menda v stari cerkvi ni hotela več luč goreti, pač pa so videli mnogokrat razsvetljen bližnji holmec, kamor so postavili novo. Stranskih oltarjev ni v njej. Na listni strani ladije je kip žalostne Matere božje, katerega so prenesli tu sem iz župnijske cerkve. Važen in častljiv je radi tega, ker so opravljali v 18. stoletju udje bratovščine žalostne Matere božje pred njim svoje molitve. Bratovščino je vpeljal župnik Ivan Filip Mlakar leta 1736. Ker imata dan in noč 24 ur, razdeljeni so bili društveniki v 24 oddelkov ali takozvanih „tablic“, premišljuje po dnevu in po noči žalost Matere božje. Na vsaki „tablici“ je bilo zapisano ime uda in določena ura za molitev. Ob smrti je zvonilo vsakemu sedemkrat zapored z malim zvonom. Rekli so, da mu „tablico“ zvoni, ker se je izbrisalo njegovo ime iz dotičnega zapisnika. In še dandanes je ohranjen med ljudstvom ta izraz, akoravno ni več bratovščine. — Poleg nekaterih drugih dni se opravljajo v Stiški Vasi sv. maše tudi ob petkih v postu.

Nad cerkvenim pročeljem stoji stolp s tremi zvonovi, ki pojo v b molu z glasovi b—des—c = 1, 3, 5. Premer jim je 90:74:59 cm.

Veliki tehta 741 funtov, iz livarne Ant. Samassove leta 1861. Križ, sv. Jernej, sv. Ignacij.

Srednji istega zvonarja in istega leta (1861) kakor veliki Križ, sv. Ivan, sv. Aleš. Teža 396 funtov.

Mali ima 103 kg. Križ. Zvonar Albert Samassa 1893.

Nekedanji mali zvon vlit leta 1645 je nosil ob zgornjem robu napis: CRUX CHRISTI SALVA NOS. (Križ Kristov reši nas)

13. Zalog.

Soseskinemu varuhu sv. Matiji so izročene vasi: Zgornji, Srednji in Spodnji Zalog, Gline in Dobrava.

Ko so volili apostoli naslednika nezvestemu Judi, imeli so odbrana dva moža, oba enako vredna tega vzvišenega poklica. Bila sta Bárzaba in Matija. Pred srečkanjem so molili: „Ti, o Gospod, ki poznaš vsa srca, pokaži, katerega si izbral za apostolsko službo“ — in srečka je odločila za Matijo. Oznanjeval je sv. evangelij na več krajih; slednjič pride na Judovsko, kjer mu odsekajo glavo s sekiro. Njegove sv. ostanke je dobilo mesto Trevir na Nemškem, kjer ga časté kot škofijskega patrona.

Založani so si zgradili cerkev leta 1666, sedanji veliki oltar pa kupili v kriški graščini pri Komendi leta 1820. V stranskih dveh oltarjih časté sv. Pavla in sv. Luko. Imajo tudi svojega duhovnika; prvi je znan Prim Kralj, bivajoč tukaj od 1775 do 1777. — Za časa cesarja Josipa II so hoteli sv. Matiji pridružiti nekaj bližnjih vasi in napraviti iz njih samostojno duhovnijo. Razne ovire so onemogočile to misel in crkljanska župnija je ostala — ko je bilo toliko družih zmanjšanih — skoro nerazdeljena. Odvzeli so jej sicer leta 1788 Šentursko Goro z okolico, a dobila je Pešáto iz komendske župnije kot odškodnino.

Zvonovi niso majhni. Premer jim je 120:140:87 cm, glasovi pa fis—g—a = 1, 2, 3.

Posebno važen je veliki zvon, najstarejši v župniji, vlit leta 1434! Tako velikega starega zvona menda ni v vsi škofiji. Obliko ima podolgovato, glas močan, da se daleč sliši, teža krog 20 stotov, zvonar neznan. Napis ob klobuku v gotskih velikih črkah izraža prošnjo, naj bi bil Bog milostljiv ljudem in vsem stvarjem. Glasi se: EGO SUM QUI PECCAVI, INIQUE EGI, ACERTATUR, OBSEURO, FUROR TUUS A POPULO TUO, ET RECORDARE DOMINE TESTAMENTI TUI, ET DIC ANGELO PERCUSSIONI: CESSE ET IAM MANUS TUA, UT NON DECOLETUR TERRA, ET DE PERDAS OMNEM ANIMAM. ANNO DOMINI MILLESIMO CCCXXXIII. (Jaz sem, ki sem grešil in delal hudobno. Prosim, naj se obrne tvoja jeza od tvojega ljudstva. Spomni se, Gospod, svoje obljube in zapovej angelju, ki nas

kaznuje: Pridrži svojo roko, da ne pokončaš zemlje in vsega, kar je na njej. V letu Gospodovem 1434). Med napisom je mala podoba Jezusova s svetom v roki in sv. Peter s ključi. Iz navedenih besedi sklepamo, da je trla kaka huda nadloga tisti kraj, kamor je bil zvon namenjen. Poglejmo nekoliko v takratno zgodovino. — Cesar Sigismund (1410—1437) ima velike težave s Husiti in s cerkvenim razkolom. Na Kranjskem vlada mladoletni vojvoda Fridarik, Turki pokončujejo v novomeški okolici cerkve in hiše, ropajo ljudi in živino (1431), začetek boja s celjskimi grofi, oglejski očaki postanejo sužnji beneške ljudovlade. Kak nered je vladal ob teh zmešnjavah! Poleg tega še kake elementarne nezgode; beseda „decolare“ ima namreč tudi pomen „zvodeneti“, morebiti kaže ta izraz na budo povodenj. Napis torej lahko tolmačimo na to ali ono stran. Pravijo, da je bil zvon v kapucinski cerkvi v Ljubljani. Založani so dali kapucinom prejšnji veliki zaloški zvon v zameno. (?) Vrh tega je cerkveni dobrotnik J. Kne iz Spodnjega Zaloga, ki ga je iz Ljubljane pripeljal, doplačal še precejšnjo svoto svojega denarja. Odkod so ga dobili kapucini, ki so prišli šele leta 1608 v Ljubljano? Na to vprašanje menda ne bo nikoli odgovora.

Srednji s podobami: Križ, sv. Trojica, Marija z Jezusom v naročju, sv. Matija. Iz livarne Albert Samassove 1871.

Malega je vtil Vincencij Samassa. Križ, Marija z Jezusom v naročju, sv. Matej. Letnica: 1814.

Skupno v vsej župniji: 14 cerkvá in 44 zvonov.

Župnik Josip Lavtižar.

(Dalje prihodnjič.)

Ugovori in odgovori.

Francoško napisal Abbé de Ségur.

(Dalje.)

XII.

Rad bi veroval, toda ne morem.

Odgovor: Veruj mi, to je prazen izgovor, ki te ne bode opravičil pred sodnim stolom groznega Sodnika. Ta sodnik je govoril: „Kdor v me veruje, ima večno življenje; kdor pa ne veruje v Me, je že obsojen.“ (Ivan 3, 18. 36). Ti praviš, da ne moreš verovati? Kakih sredstev pa si porabil, da bi došel do vere? Kdor hoče doseči namen, rabiti mora tudi sredstev; kdor pa zanemarija sredstva, ta kaže očitno, da se malo briga za namen. Ako torej ne veruješ, je znak, da nisi rabil sredstev, ako si jih pa, nisi jih prav. Glej, to je pa oboje čisto enako.

1) Ali si kaj molil? Molitev je prvi pogoj za vse božje darove, torej tudi za vero, ki je najdragocenejši in najpoglavitejši dar božji. Ali si prosil Boga za milost sv. vere? In kako si prosil? Morebiti kar tja v en dan, ne da bi o tem vedelo tvoje srce, morebiti samo enkrat in brez vstrajnosti? Ali si tudi, kadar si molil, imel pravo iskreno in živo željo, da postaneš vernik? O, so ljudje, ki prosijo za kreposti, a se ob enem boje, da bi jih dosegli!

2) Ali si se tuli počel o veri, kakor je potrebno? Ali si poiskal kakega duhovnika, dobro poučenega duhovnika, ali vsaj kri-

stijana, ki razumeva vero, da bi mu razložil svoje težkoče in da bi ti jih ta razrešil?

O, kolikrat je tu ošabnost na potu!

3) Ali si pripravljen, da bodeš, ako te Bog razsvetli z vero, živel po božjih svetih, a ostrih zapovedih? Ali si pripravljen krotiti svoje strasti, truditi se za izveličanje svoje duše in storiti vse, kar bi Bog od tebe zahteval? To je pri večini poglaviti vzrok nevere. Ne razum, ampak srce ali boljše strasti odbijajo vero, ker jim je nadležna in zoprna. Sam Jezus Krist je rekel: „Luč je prišla na svet, in ljudje so bolj ljubili temo nego luč, zakaj njihova dela so bila hudobna.“ (Ivan 3, 19.)

In hudobno srce zametava resnico. Umstveni dokazi ne veljajo nič, ker noče ničesar vedeti o resnici. „Ni večjega glušca od onega, ki slišati noče“, veli star pregovor. Ta zaslepljenost je prostovoljna in kaznjiva. Radi tega je naš Odrešenik Jezus Krist rekel, da je vsak brezverec že obsojen, ker se ustavlja resnici.

Išči resnice z dobrim namenom prosi Boga ponižno in vstrajno, da ti razsvetli um povej svoje dvome kakemu razboritemu in ljubeznjivemu duhovniku. Skleni živeti po veri, kakor hitro Bog pošlje z neba v tvojo dušo žarek svoje milosti! — Ako vse to storiš, jamčim ti v imenu Jezusa Krista, da boš kmalu postal dober in veren katoličan.

A. M.

(Dalje prihodnjič.)

Sv. Jožef — vratar.

V mestu Mec-u je samostan Presvetege Srca, kjer so se dolgo časa godili čudeži na priprošnjo sv. Jožefa. Predstojnica tega samostana je bila okrog l. 1870. častita mati d' Olimar. Iz njenih ust je izvedela nje nečakinja, baronica P., sledeči dogodek, kateri hočemo priobčiti po pismu iste baronice iz leta 1872.

„Lahko si mislite“, — tako piše v pismu generalni predstojnici v A. — „koliko je morala hiša oč. sestra, katera stoji zunaj mesta, pretrpeti za časa zadnje vojske (l. 1870—71). posebno je trpela med strašnim obleganjem mesta Meca. Dalj časa je morala vzdrževati 100 vojakov, a vsled obleganja je povsod primanjkovalo živeža. Predstojnica je sv. Jožefu izročila v varstvo posebno samostanska vrata, naj bi on čuval samostan pred vsemi neprijatelji. In ta mogočni svetnik se je za to vestno briga. Ko se začne obleganje, izmanjka kmalu v mestu vsega, in sestre ne bi bile niti za denar — ko bi ga bile tudi imele na izobilo — niti najpotrebnejših stvari dobile. Posvetovale so se torej ter sklenile, da hočejo sv. Jožefu, svojemu zvestemu vratarju, izročiti vse svoje potrebe. Jedna izmed sestra naredi takoj nekako vrečico za sv. Jožefa. Vanjo so odslej sestre devale razne stvari, kakoršnih so potrebovale: jedna nekoliko drv, v znamenje da jej treba drv; druga krompirja, tretja zopet steklenico olja i. dr. Za vse je sv. Jožef zvesto poskrbel, čestokrat prav na izvanreden način. Posebno znamenito je bilo z drvni. Takoj drugi dan, ko so vrgle drv v vrečico sv. Jožefa, naznanila je neka sestra predstojnici, da stojita spodaj dva voza drv in neznan človek. Pred-

stojnica, katera ni bila ničesa naročila in tudi ni imela denarja, meni, da se je mož zmotil, in da mu je naročil kdo drug pripeljati drva. Toda on ji zatrjuje, da so drva za samostan. Predstojnica le še neče verjeti, kako da bi mogla biti drva za njen samostan. Zato vpraša neznan tujec: „Ali ni to samostan Presv. Srca?“ „Da; ali kdo vas je poslal sem?“ vpraša ga predstojnica. „Ne vem vam nič drugega povedati“, odvrne mož, „kakor da so to drva sv. Jožefa.“ — Še-le sedaj so si upali sprejeti drva sv. Jožefa.

M. K.

Pomoč sv. Jožefa.

V zavodu čč. usmiljenih sestra v Inomestu se je to-le prigodilo:

Neka predstojnica je zapuščala zavod, toda imela je 1000 gld. dolga. Ker je bil zavod siromašen, bala se je predstojnica, da bode upnik po njenem odhodu silil novo predstojnico, da naj plača dolg. Zato ni hotela preje oddati iz rok uprave tega zavoda, dokler ne poplača dolga. Da bi ji pa Bog pomogel iz stiske, zato napravi tridnevno pobožnost k sv. Jožefu. In kaj se zgodi? Že drugi dan se predstojnici predstavi neka odlična gospa in ji potisne v roke zavitek iz papirja, rekoč: „Ker sem slišala, da odhajate, spomnila sem se, da imate še neke račune poravnati; zato Vam tu izročam malce podpore.“ Ko je gospa odšla, odpre sestra zavitek in — pomislite radosti! — ugleda 500 gld. Teh pet stotakov pošlje upniku proseč ga, da naj bi za ostalih 500 gld. uveljavil potrpežljivost. Tretji dan pobožnosti na čast sv. Jožefa pride list od upnika z odgovorom: „Ostalih 500 gld. Vam darujem.“ Tako je sv. Jožef v treh dnevih pribavil celih tisoč goldinarjev!

—

Sv. Jožef, priprošnjik ob zadnji uri.

Sv. Terezija je izrekla besede: „Če tudi imaš mnogo svetnikov varuhov in priprošnjikov, vendar góji še prav posebno pobožnost do sv. Jožefa, ker posebno veliko premore pri Bogu.“ Resničnost te trditve živo dokazuje dogodek, ki se je primeril pred kakimi desetimi leti v večjem mestu avstrijskem. Precej prileten, dobrodušen gospod je nevarno obdelal. Poklicali so mu v postrežbo usmiljene sestre, ne sicer iz pobožnosti, ampak ker se priznalo tudi za najdražji denar ne dobi boljših strežnikov od teh angeljev ljubezni. Usmiljenke so storile vse, kar je bilo v moči, pa kaj, ko je vseodri Bog sklenil drugače. Bolezen je napredovala, — a bolnik se še ni spravil z Bogom. Zato stopi srčno predenj jedna izmed usmiljenek in ga spočtljivo a odločno opomni na zadnjo dolžnost. „Prav rad pustim pred se duhovnika, odgovori bolni gospod, če le — tudi dovoli moja žena.“ Ta je namreč imela dobrodušnega moža popolnoma pod oblastjo. Postrežnice prosijo ženo za dovoljenje. A tu je bil ogerj v strehi: „Kaj birača ali policaja v hišo, kakor duhovnika.“ Izdala ni nič najlepša beseda. Potrpežljive usmiljenke zamolijo k sv. Jožefu z najtrdnjšim zaupanjem. Molile so in molile, — pa kakor vkljub je bolezen prihajala vedno hujša, divjajoča žena pa vedno bolj zakrknjena. Marsikdo bi bil obupal, toda one niso.

Bil je že skrajni čas za bolnika, kar naznanijo ravno razgrajajoči ženi, da pod stopnicami čaka duhovnik z Najsvetejšim in želi iti k bolniku. Kaj storiti? Ali naj duhovnika zavrne? To se vendar ne spodobi, kaj bodo pa ljudje reki? Spusti ga k bolniku, ki se prav ob času še iznove in prejme sv. popotnico — Toda sedaj je nastalo za oblastno ženo vprašanje: Kdo pa je poklical duhovnika? Posli ne vedo o tem nič, usmiljene sestre tudi ne. — Pač! Dobra misel to. V župnijski zakristiji se bo izvedelo. Takoj odpošlje sridita gospa služabnika povprašat po predzrnežu in mu stisne v roko izdatno darilo, da bi holje opravil svoj posel. In kaj je izvedel služabnik v zakristiji? „Pred par urami je prišel prileten neznan mož in prosil na ta naslov duhovnika k umirajočemu.“ — Usmiljenke so pa vedele tudi ime tega moža povedati, ki ni mogel biti nihče drug, kakor njihov priprošnjik v sili — sv. Jožef.

J.

„Sv. Jožef, izprosi mi milost srečne smrti.“

Ko sem se mudil 12 let v južni Afriki, — tako pripoveduje irski misijonar o O'Haire, — bil sem dalj časa duhovni pastir nekemu kraju, ki je bil gotovo tako velik kakor vsa Angleška. Večkrat sem potoval in obiskaval svoje raztresene ovce. Nekoč sem na svojem potovanju zašel, da sam nisem vedel kam. Nikjer ni bilo žive duše. Bilo je poletni čas in suša je bila velika. Huda žeja je morila moja dva konja, ki sta me vozila. Naposled sem prišel v neko dolino na pristavo protestantskega gospodarja.

Vse okrog, kamor si pogledal, je bilo izgorelo silne vročine. Samo poleg hiše je bilo jezerce. Predstavil sem se domačinu ter mu povedal, odkod sem in kam hočem; nato ga prosim dovoljenja, da napojim svoje konje na jezeru. Dopusil mi je. Potem mu povem, da sem katolišk duhovnik. „Sreča je,“ pravi, „prišli ste uprav v dober čas. Glejte tam-le v stražnici leži delalec na smrt bolan, katoličan.“

Takoj sem pohitel k stražnici ter našel siromašnega mladeniča, ki je bil res že na konci življenja. Koj ko sem mu povedal, da sem katolišk duhovnik, privzdigne glavo ter govori: „O sv. Jožef, saj sem vedel, da mi boš poslal duhovnika ob smrtni uri!“

Bil sem radoveden in sem ga vprašal: „Prijetelj, kaj pomenjajo te vaše besede?“ Tedaj mi bolnik jame pripovedovati:

„Ko sem bil še deček, učila me je mati doma na Irskem, da naj vsak dan molim: „Sv. Jožef, izprosi mi milost srečne smrti!“ Od onega časa nisem nikdar opustil te molitvice. Ko sem bil star deset let, pristopil sem prvokrat k svetemu obhajilu, in od takas pa do 15. leta sem služil pri sv. maši. Dvajset let star sem odšel v vojske; vojska s Kafri me je zanesla v Afriko. Predno sem odpotoval z Irske, obiskal sem še enkrat v vojaški obleki svojo staro mater, da se od nje poslovim. Na razstanku mi mati pravi: „Sin moj, ne pozabi nikdar moliti k sv. Jožefu za srečno smrt!“

Prišla je vojska s Zulu Kafri in tudi prešla. Nastal je mir, čas vojaške službe je minul. Zato so me tudi odpustili. Ostal sem na naselbini. Od tam do najbližjega duhovnika v mestu Kap sem imel 500 milj hoda. Pozneje sem se preselil na tole holandsko pri-

stavo in tu delam že več nego leto dni. Nedavno sem slišal, da je prišel neki katoliški duhovnik v Kudshorn, ki je od tukaj oddaljen 150 milj. Krenil sem na pot, da se zopet enkrat izpovem in pristopim k sv. obhajilu. Tjakaj prišedši izvem, da je duhovnik odšel in da se povrne še-le za nekaj mesecev. Čakal sem teden dni in potem odšel. Včeraj sem dospel polumrtev; in glejte, danes mi sv. Jožef pošilja duhovnika."

Prenočim pri bolniku. izpovem ga ter pripravim na smrt. Drugi dan ga obhajam in pomazilim s sv. poslednjim oljem. Kmalu potem je umrl. Umiraje je še šepetal: „Sv. Jožef, izprosi mi milost blažene smrti.“

—n.

Posebna pravila*)

m'adeniške Marijine družbe v Mošnjah.

1.) Družbena zavetnika sta Marija, mati dobrega sveta in sv. evangelist Janez.

2.) Praznik glavne zavetnice obhaja družba dne 26. aprila ali naslednjo nedeljo v župni cerkvi.

3.) Praznik sv. Janeza evangelista slavi družba v podružni cerkvi na Otoku.

4.) Udje imajo najmanj dva stanovska shoda, redno na oba glavna praznika. Razun teh se udeležujejo mesečnega shoda, ki se vrši za vse otroke Marijine redno vsako prvo nedeljo v mesecu.

5.) Oltar Marije dobrega sveta v župni cerkvi je za ude privilegiran.

6.) Udje bodo zraven češčenja Marijinega pospeševali češčenja Najsvetejšega in je bodo pol ure glasno molili in sicer zajedno z moško družbo vse zapovedane praznike Gospodove.

7.) Skupno obhajilo imajo družbeniki zadnjo nedeljo v adventu, postu, septembru in nedeljo v osmini Jezusovega Srca.

8.) V izobrazbo udom je v spodnjih prostorih kapelanije ob nedeljah in praznikih na razpolago pošteno berilo.

9.) Družbi predseduje vsakokratni cerkveni predstojnik župnije mošenjske ali po njem pooblaščen drugi duhovnik.

Posebna pravila

Marijine družbe,

ustanovljene v svetem l. 1900 v župni cerkvi sv. Andreja apostola v Mošnjah v čast sv. imenu Marijinemu

za zakonske može.**)

1.) Glavna godova moške Marijine družbe sta praznik sv. imena Marijinega in praznik sv. Jožefa.

2.) Oltar sv. Družine v Mošenjski cerkvi je za družbo privilegiran.

3.) Ob praznikih Gospodovih bodo udje skupno z družbeniki mladeniči glasno častili pol ure izpostavljeno Najsvetejšo.

*) Več gospodov iz Kranjske in Goriške me je zaprosilo, naj jim pošljem posebna pravila naših Marijinih družeb. Težko vsem pisмено ustrežem. Prav ugodno pa jim je ustrezelo tem »Daničinim« poton.

Kap. F. Bleiwiss.

**) Izvornik so potrdili Presvetli knežskof Anton Bonaventura dne 27. januarja 1900. Sv. Jožefa dan poldne bo prvislovesni sprejem. Sprejemali bodo škof sami v božjepotni cerkvi na Brezjah. Prav takrat bo tudi sprejem v mladeniško družbo.

4.) Za skupna obhajila so si udje odbrali štiri kvaterne nedelje.

5.) Redne shode imajo udje oba glavna praznika poldne in vsako prvo nedeljo v mesecu popoldne.

6.) Kateri shodi se vrše na Brezjah in kateri doma, določa predsednik.

7.) Teoforičnih procesij se udeležuje družba celoskupno.

8.) Mariji v čast bodo udje krepili katoliško zvest v sebi, v svojih družinah in v javnosti.

9.) Družbi predseduje vsakokratni cerkveni predstojnik župnije mošenjske ali kak drugi po njem pooblaščen duhovnik.

Posebna pravila

Marijine družbe,

ki so jo ustanovili v svetem letu 1900 Presvetli knez in škof Anton Bonaventura v Mošnjah

za krščanske žene.*)

1.) Marija sedem žalosti in sveta Ana sta glavni zaščitnici ženam kongreganistinjam.

2.) Godova glavnih zaščitnic se praznujeta praznik sam ali naslednjo nedeljo. Takrat sta glavna družbena shoda s skupnim obhajilom.

3.) Sicer naj družbenice prejemajo sv. obhajilo vsaj vsaki šesti teden.

4.) Družbeni oltar je oltar sv. Kozma in Damijana; družbenice časte na njem posebno podobo prebodega Marijinega srca.

5.) Ob vseh zapovedanih praznikih Marijinih bodo družbenice v Mošnjah ali na Brezjah — če mogoče skupno — častile presveto Rešnje Telo.

6.) Mariji in njenemu Sinu posvečevati sebe in družino, to je glavna naloga družbenic.

7.) Družbo vodi vsakokratni predstojnik župnije mošenjske.

Bl.

Za Post.

Post.

Postite se, ker ste grešili; postite se še dalje, da ne grešite več. S postom boste zadostili za svoje grehe in hrabro odbili napade hudobnega duha, ki vas skuša pri vsakej priliki v greh zapeljati.

(Se. Bazilij)

Pokora brez posta, pravi sv. Bazilij, je ničeva; brezvspešna; ako hočemo zadostiti božji pravičnosti, postimo se in pretakajmo solze spokornosti.

Mi, ki smo doprinesli raznovrstne grehe in hudobije, nočemo opravljati niti jednega spokornega dela.

Iz kakošnega lesa je bil križ Gospodov?

Na to nam prelepo odgovarja sv. Frančišek Saleški: „Nikoli se ni moglo za gotovo izvedeti, iz katerega lesa je bil križ Gospodov, da se poučimo, naj tudi mi vse križe, naj nam jih naloži že Bog ali čelovek, z isto potrpežljivostjo nosimo kakor ga je nosil naš Gospod.“

*) Družbo so ustanovili 27. januarja Presvetli knežskof Anton Bonaventura; jezuitski general L. Martin jo je 17. februarja pridružil prvi rimski Marijini družbi in ji je dal pravico do odpustkov; sprejemali v družbo bodo škof sami sv. Jožefa dan popoldne v mošenjski cerkvi.

Zakaj ni Jezus Krist stopil s križa?

Ko je naš Izveličar, Jezus Krist, visel na križu, obdalo ga je ljudstvo zasmehovanjem in vpilo: „Če si ti Krist, izvoljenec božji, stopi zdaj s križa, da vidimo in verujemo.“ Toda On tega ni storil, dasi je prej storil veliko čudežev, s katerimi je potrjeval svoje božanstvo in ljudi pridobival zase. Zakaj ne? Na to vprašanje nam odgovarja sv. Bernard: „Zato ne, ker je On kralj Izraelski, kot tak ne zapusti in ne zataji naslova svojega kraljestva, ne stopi s svojega kraljevega sedeža.“ Sv. Avgustin, odgovarjajoč na isto vprašanje, pravi: „Ker je učil potrpežljivost, odložil je svojo moč za pozneje. On je imel moč vstati iz groba in ta moč je bila večja od prve. Pokazal pa je pri tej priliki svojo usmiljenost, ker na križu je govoril: „Oče, odpusti jim!“ — Ko bi bil takrat stopil s križa, pravi sv. Gregor, da stori konec zasmehovanju, ne bil bi nas učil lepe čednosti potrpežljivosti.“ Ni stopil s križa, pravi drug svetnik, da nam da vzgled vstrajnosti; bil je poslušen glasu onih, ki so klicali in še kličejo: „Ostani, ostani na križu, da ne poginemo; ker le v križu je naša rešitev.“ On je poslušal njih glas, in ni se moglo reči o njem, da je zapustil svoje. L. P.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostolstva Nameni za mesec marcij 1900. (Spis potrdili in blagoslovili sv. Oče.)

a) Glavni namen:

Božja postava za delo.

b) Posebni nameni:

16.) **Praznik sv. tančice našega Gospoda Jezusa Krista.** Pravočasni sprejem sv. zakramentov za umirajoče. Uboge udove in sirote.

17.) **Sv. Patricij.** Pomaganje duhovnikov v južni Ameriki. Obuditev vernih blagovestnikov. Semenišča.

18.) **Tretja postna nedelja. Sv. Ciril Jeruzalemski.** Povrnitev vzhodnih krivih ver k katoliški cerkvi. Obiskovanje sv. krajev Krščanske šole.

19.) **Sv. Jožef.** Slavlje katoliške cerkve nad njenimi sovražniki. Sv. Jožetu posvečene družbe. Gmotne zadeve.

20.) **Sv. Volfram.** Škofje in kardinali. Nespokorjeni ujetniki in kaznjenci. Beli paganski otroci.

21.) **Sv. Benedikt, opat.** Benediktinski red. Onečaščenje božje službe. Mnogi hudo skušani.

22.) **Sv. Nikolaj Fl.** Ojačenje katoličanstva. Sprava med prepirači. Krščansko družinsko življenje. N.

Zahvala in prošnja.

Zbolela sem leta 1887 prav nevarno in dolgotrajno. Ležala sem tri leta v hudih bolečinah ter molila vedno eno devetdnevno za drugo k ljubi Materi božji, k presv. Srcu Jezusovemu i. dr. s pristavkom, da se, ako ozdravim, očitno zahvalim v »Danici«.

Minulo je pet let, hodila sem okrog, pa vendar vedno v bolečinah, ker bolezen mi je zapustila hude posledice, upala pa sem le na boljše. Tako je minulo zopet drugih pet let in moje zaupanje v Boga in ljubo Mater božjo ni bilo zastoj.

Ozdravela sem počasi, vedno sem bila hvaležna in se zahvaljevala Bogu in prečisti Devici Mariji na Brezjah, na sv. Višarjah, posvetila sem vse svoje življenje ljubi Materi Božji — a le v »Danici« nisem žalibog svoje dolžnosti storila.

Od novega leta pa me je zopet huda bolezen obiskala, katera me že dva meseca tako muči, da mi omagujejo dušne in telesne moči. Oklenila sem se presv. Srca Jezusovega in Marijinega in prosim pomoči.

Zdaj se zavedam svoje obljube, katere nisem izpolnila in obžalujem svojo zanikrnost. Zatorej se hočem danes očitno zahvaliti za ljubo zdravje in vse prejete dobrote na duši in telesi, ob časi svoje dolgotrajne bolezni — Ob enem pa se pobožno priporočam molitvenemu apostolstvu v »Danici«, da bi zadobila zopet oslabele si zdravje in pomoč v svoji stiski. S. P.

Zahvala.

Zahvaljuje se za svoje in svojih otrok zadobljeno zdravje po prošnjah prečiste Device Marije: A. P.

Raznoterosti.

Sv. Oče so dali Propagandi pol milijona lir za vzdrževanje novega semenišča v Kandy v Industanu. R.

Dekan dr. Morgott, 3 t. m. je umrl v Eichstadtu dekan ondesnje stolne cerkve dr. Morgott. Kot dogmatik je bil eden med prvimi nemškimi učenjaki. Njemu se je zahvaliti, da se je na eichstadtski akademiji uvela filozofija in teologija sv. Toma Akvina. Dr. Morgott je bil član rimske akademije sv. Toma Akvina in neapoljske akademije sv. Toma. Z veliko učenostjo je spajal tudi veliko pobožnost in čednost. R.

Asumpcijonisti so se nastanili v Antverpiji ter so tamkaj kupili zemljišče za 360 000 frankov. Napravili so si tu tiskarno, v kateri bode izhajal list „La Croix“. J.

Dolga izpoved. Sv. Vincencij Pavlanski, ustanovitelj očetov Lazaristov in usmiljenih sester, je imel nekoč službo hišnega vzgojitelja pri grofu Gondiju. Ob počitnicah je kaj rad obiskoval bolnike v obližju grofovega gradu. Nekega dne mu je sél izročil prošnjo, naj gre bolnega kmetovalca spovedat. Takoj se odpravi na pot. Tje prišedši bolnika prosi, naj bi pred potovanjem v večnost z Bogom naredil račun o vsem svojem življenju. Bolnik uboga; po končanem sv. opraviilu pa izjavi pred več pričami: „Sam Bog mi je dal misel, Vas poklicati za spovednika, ker domačemu gospodu sem se že preje sramoval, in bi se bil sedaj tudi povedati vse grehe; in tako bi bil večno pogubljen.“ Za tri dni je s pokojno vestjo zatislil oči. — Bolje je neznanemu duhovniku se izpovedati vseh grehov, kakor pa pred znanim spovednikom iz napačne sramežljivosti zamolčati le jeden smrtni greh in s tem dušo svojo izročiti pogubi. J.

Dobrotni darovi.

Za kruhe sv. Antona: Marija Cankarjeva v Šk. Loki 2 kronj.

Za onesrečene amerišanske Salezijance: Spošt. Katarina Pogacarjeva 4 krone in njena služkinja 20 vinarjev. — Župnik v Spodnjem Berniku veleč. g. Baltazar Bartol 5 kron.